

2. Ο κανόνας που διατυπώνεται με το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, και κατά τον οποίο κάθε βλαπτική απόφαση πρέπει να αιτιολογείται, εφαρμόζεται σε απόφαση περί απορρίψεως υποψηφιότητας που επήλθε στο πλαίσιο διαδικασίας προσλήψεως βασιζομένης στο άρθρο 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Η τελευταία αυτή διάταξη, παρά τον εξαιρετικό της χαρακτήρα, δεν μπορεί πράγματι να υπερισχύει έναντι κανόνα του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως που διατυπώνεται κατά τρόπο γενικό και άνευ όρων.
3. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, διευκρινίσεις παρεχόμενες κατά τη δικαστική διαδικασία μπορούν να καταστήσουν χωρίς αντικείμενο λόγω ακυρώσεως αντλούμενο από την ανεπαρκή αιτιολογία, ώστε να μη δικαιολογείται πλέον η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 1990 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-160/89 και Τ-161/89,

Γρηγόρης-Ευάγγελος Καλαβρός, δικηγόρος, κάτοικος Αθηνών, εκπροσωπούμενος από τον Αντώνη Ν. Φετοκάκη, δικηγόρο Αθηνών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Καμιτάκη-Thill, 17, boulevard Royal,

προσφεύγων,

κατά

Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από την Amélia Cordeiro, επικουρούμενη από τον Κωνσταντίνο Θ. Λουκόπουλο, δικηγόρο Αθηνών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο της Amélia Cordeiro στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός μεν, να ακυρωθεί η απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για μία θέση διευθυντή και η απόφαση διορισμού άλλου υποψηφίου στη θέση αυτή, καθώς επίσης και η απόφαση περί μη κοινοποιήσεως σ' αυτόν της τελευταίας αυτής αποφάσεως, αφετέρου δε, να διαταχθεί η κοινοποίηση σ' αυτόν της σχετικής αποφάσεως διορισμού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, D. P. M. Barrington και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Νοεμβρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Τα πραγματικά περιστατικά που αποτέλεσαν την αιτία της προσφυγής

- 1 Προκειμένου να πληρώσει την κενή θέση διεθνή της διευθύνσεως « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση », το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Δικαστήριο) κίνησε μια διαδικασία προσλήψεως. Καταρχάς δημοσίευσε, στις 2 Μαΐου 1988, ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως (CJ/3/88), εγκριθείσα στις 16 Μαρτίου 1988, στην οποία οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι, με βαθμό A 2 και A 3, έπρεπε να απαντήσουν πριν από τις 17 Μαΐου 1988. Εν συνεχεία, κατά τη διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίασή του της 8ης Ιουνίου 1988, αφού έλαβε γνώση των αιτήσεων των υποψηφίων που είχαν πρωτοκολληθεί, αποφάσισε να ακολουθήσει απευθείας τη διαδικασία προσλήψεως του άρθρου 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως).
- 2 Προς τούτο δημοσιεύθηκε ανακοίνωση στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 26ης Ιουλίου 1988, τεύχος C 196, σ. 11 (ανακοίνωση αριθ. 88/C/196/13) στον δε τύπο δημοσιεύθηκε επίσης η ανακοίνωση για την κίνηση διαδικασίας προσλήψεως, CJ/180/88, στην οποία διευκρινιζόταν ότι οι ενδιαφερόμενοι έπρεπε να αποστείλουν στο Δικαστήριο τις αιτήσεις υποψηφιότητάς τους πριν από τις 30 Σεπτεμβρίου 1988, χρησιμοποιώντας το σχετικό έντυπο και επισυνάπτοντας πλήρες βιογραφικό σημείωμα. Οι απαιτούμενες προϋποθέσεις όσον αφορά τους τίτλους, τα διπλώματα και την επαγγελματική πείρα των υποψηφίων είχαν διατυπωθεί στην ανακοίνωση CJ/3/88 και στην ανακοίνωση αριθ. 88/C/196/13 ως εξής:

« — Πλήρης νομική κατάρτιση πιστοποιούμενη με πτυχίο πανεπιστημίου,

— άρτια γνώση του κοινοτικού δικαίου,

— ικανότητα διευθύνσεως και συντονισμού των εργασιών μεγάλης διοικητικής μονάδας,

— καλή γνώση των προβλημάτων της νομικής έρευνας, της νομικής τεκμηριώσεως και της διαχειρίσεως νομικής βιβλιοθήκης,

— αποδεδειγμένη κατάλληλη πείρα για την άσκηση των εν λόγω καθηκόντων. »

3 Ο προσφεύγων, ενημερωθείς από τον τύπο στην Ελλάδα, αφού ζήτησε την επίσημη ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως, υπέβαλε την υποψηφιότητά του στις 25 Αυγούστου 1988. Στο Δικαστήριο υποβλήθηκαν ενενήντα τρεις υποψηφιότητες κοινοτικών υπαλλήλων και εξωτερικών υποψηφίων. Ο γενικός εισαγγελέας Mischo, κατόπιν εντολής της διοικητικής επιτροπής, διαπίστωσε ότι μόνο δώδεκα υποψηφιότητες πληρούσαν τις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως για την πλήρωση κενής θέσεως και της ανακοινώσεως στον τύπο.

4 Το Δικαστήριο, κατά τη διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίασή του της 18ης Ιανουαρίου 1989, αφού εξέτασε τους φακέλους των δώδεκα αυτών υποψηφίων, στους οποίους είχε επισυναφθεί σύντομη περίληψη των τίτλων και των προσόντων τους, αποφάσισε να κρατήσει από αυτούς οκτώ, μεταξύ των οποίων υπήρχαν τέσσερις εσωτερικοί υποψήφιοι και τέσσερις εξωτερικοί υποψήφιοι από τους οποίους ο ένας ήταν ο προσφεύγων, εν συνεχεία δε έδωσε εντολή στη διοικητική επιτροπή να προβεί σε νέα εξέταση των υποψηφιοτήτων αυτών, προκειμένου να υποβάλει σε μία προσεχή διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίαση την αιτιολογημένη αξιολόγησή της επί των προσόντων καθενός των υποψηφίων και να επιστήσει ενδεχομένως την προσοχή του Δικαστηρίου σε δύο ή τρεις από αυτούς τους υποψηφίους. Το Δικαστήριο εξουσιοδότησε επίσης τη διοικητική επιτροπή αφενός να ζητήσει από τους εν λόγω υποψηφίους να συντάξουν ένα κείμενο εκθέτοντας σαφώς την αντίληψη που έχουν για τη θέση στην οποία αποβλέπουν και αφετέρου να προβεί σε ακρόαση των εν λόγω υποψηφίων. Κατά τη συνεδρίασή της της 30ής Ιανουαρίου 1989, η διοικητική επιτροπή αποφάσισε να ζητηθεί από τους οκτώ αυτούς υποψηφίους να συντάξουν την εν λόγω έκθεση.

- 5 Στις 31 Ιανουαρίου 1989, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απηύθυνε στον προσφεύγοντα έγγραφο, με το οποίο αφενός τον ενημέρωνε ότι περιελήφθη σε μία ομάδα προελθούσα από μια περισσότερο περιορισμένη επιλογή υποψηφίων και αφετέρου τον καλούσε να υποβάλει μέχρι την 1η Μαρτίου 1989 μία έκθεση πέντε περίπου σελίδων σχετικά με το πώς αντιλαμβάνεται την προς πλήρωση θέση. Αυτό δε προκειμένου να καταστεί δυνατό στους υποψηφίους « να εκθέσουν τις σκέψεις τους περί της δομής, του έργου και της λειτουργίας της διευθύνσεως “ Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση ” και της συνδρομής που αυτή μπορεί να παράσχει στο δικαιοδοτικό έργο του Δικαστηρίου, την αντίληψή τους όσον αφορά τον ρόλο του διευθυντή της καθώς και τις αρχές και μεθόδους σύμφωνα με τις οποίες εσκέπτοντο να ασκήσουν τα εν λόγω καθήκοντα ». Το έγγραφο αυτό συνοδευόταν από παράρτημα με πληροφορίες για τη διεύθυνση « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση » και το έργο της, απευθυνόμενο ιδιαίτερα στους εξωτερικούς υποψηφίους. Ο προσφεύγων απηύθυνε την έκθεση αυτή στον Πρόεδρο του Δικαστηρίου στις 14 Φεβρουαρίου 1989. Κληθέντες με ταυτόσημο έγγραφο του Προέδρου του Δικαστηρίου, οι επτά άλλοι υποψήφιοι απέστειλαν επίσης τις αντίστοιχες εκθέσεις τους.
- 6 Με την τελική της έκθεση, απευθυνθείσα στα μέλη του Δικαστηρίου στις 31 Μαΐου 1989, η διοικητική επιτροπή έκρινε ότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος δεν παρείχε τις αναγκαίες εγγυήσεις προκειμένου να του ανατεθούν τα καθήκοντα του διευθυντή μιας σημαντικής διοικητικής μονάδας του Δικαστηρίου. Πράγματι, κατά την εν λόγω επιτροπή, « αν και ελήφθησαν υπόψη οι ιδιαίτερες δυσχέρειες που αντιμετώπισαν οι εξωτερικοί υποψήφιοι για τη σύνταξη της εν λόγω εκθέσεως », η έκθεση του προσφεύγοντος περιείχε « λίγα ενδιαφέροντα στοιχεία σχετικά με τη θέση της υπηρεσίας στο εσωτερικό του θεσμικού οργάνου, στον διοργανικό τομέα, στον εξωτερικό τομέα, όπως επίσης σχετικά με τη θέση και τον ρόλο του διευθυντή. Είναι μεν αληθές ότι η έκθεση του Γρ. Καλαβρού περιέχει ορισμένες προτάσεις διαρθρωτικού χαρακτήρα, αλλά πρόκειται μάλλον για μία σχεδόν “ μαθηματική ” άσκηση, με βάση το οργανόγραμμα του Δικαστηρίου ». Εξάλλου, από την έκθεση του προσφεύγοντος προκύπτει « η έλλειψη πείρας στον τομέα της οργανώσεως και της διευθύνσεως μιας διοικητικής μονάδας », επιβεβαιώνεται δε « η εντύπωση που αποκτάται με την ανάγνωση του βιογραφικού του σημειώματος (...) ότι η σταδιοδρομία του ήταν κατ’ ουσίαν σταδιοδρομία ερευνητή και πανεπιστημιακού διδασκάλου ». Για τους λόγους αυτούς, η διοικητική επιτροπή αποφάσισε να μη καλέσει τον προσφεύγοντα στις προφορικές συνεντεύξεις που πραγματοποιήθηκαν στις 9 Μαΐου 1989 και στις οποίες κλήθηκαν μόνο τέσσερις από τους οκτώ προκριθέντες υποψηφίους.
- 7 Στις 31 Μαΐου 1989, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απηύθυνε υπόμνημα σε όλα τα μέλη του Δικαστηρίου, διαβιβάζοντας την προαναφερθείσα έκθεση της διοικητικής επιτροπής και διευκρινίζοντας ότι: « Οι αιτήσεις υποψηφιότητας έχουν ήδη διανεμηθεί και οι γραπτές εκθέσεις των υποψηφίων, στις οποίες αναφέρεται η έκθεση, έχουν επισυναφθεί στην έκθεση. Ο φάκελος καθιστά έτσι δυνατό σε όλα τα μέλη να σχηματίσουν δική τους γνώμη ως προς εκάστη των υποψηφιοτήτων και να ελέγξουν την αξιολόγησή τους στην οποία πρόβη η διοικητική επιτροπή, εκτός των συνεντεύξεων με τέσσερις από τους υποψηφίους. »

- 8 Το Δικαστήριο, κατά τη διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίασή του της 7ης Ιουνίου 1989, αποφάσισε να διορίσει τη Maggioni στη θέση του διευθυντή της διευθύνσεως « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση ».
- 9 Στις 9 Ιουνίου 1989, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι είχε επιλεγεί για την προς πλήρωση θέση ένα άλλο πρόσωπο. Στις 16 Ιουνίου 1989, ο προσφεύγων ζήτησε από τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου να του κοινοποιήσει την απόφαση σχετικά με τη διαδικασία επιλογής για τη θέση του διευθυντή. Στις 19 Ιουνίου 1989, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απάντησε ότι η εν λόγω διαδικασία επιλογής στηριζόταν στο άρθρο 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και ότι δεν είχε τίποτε άλλο να του κοινοποιήσει σε σχέση προς το έγγραφό του της 9ης Ιουνίου 1989. Στις 26 Ιουνίου 1989, ο προσφεύγων απηύθυνε στον Πρόεδρο του Δικαστηρίου νέα επιστολή, με την οποία αφενός επαναλάμβανε το αίτημά του να του κοινοποιηθεί η απόφαση του Δικαστηρίου περί διορισμού στην εν λόγω θέση και αφετέρου επεκαλείτο την ύπαρξη προσωπικού συμφέροντος να του κοινοποιηθεί απόφαση επαρκώς αιτιολογημένη έναντι αυτού, ώστε ενδεχομένως να ζητήσει τον έλεγχο της νομιμότητας της εν λόγω αποφάσεως από το Δικαστήριο. Στις 6 Ιουλίου 1989, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου του απάντησε επισημαίνοντάς του, πρώτον, ότι στο πλαίσιο του άρθρου 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) « διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, τα δε στοιχεία αυτής της εκτιμήσεως, ως εκ της φύσεώς τους, δεν χρήζουν αιτιολογίας »· δεύτερον, ότι δεν « συνηθίζει το Δικαστήριο να απευθύνει σε τρίτους ενδιαφερομένους αντίγραφα των ατομικών αποφάσεων που αφορούν υπαλλήλους »· τρίτον, ότι ο διορισθείς υποψήφιος ήταν η Maggioni, μέχρι τώρα προϊστάμενος του τμήματος « Έρευνα και Τεκμηρίωση » του Δικαστηρίου.
- 10 Στις 15 Ιουλίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε δύο ενστάσεις ενώπιον του Δικαστηρίου. Με την πρώτη ζητούσε αφενός την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ περί μη κοινοποιήσεως σ' αυτόν της αποφάσεως διορισμού και αφετέρου να του κοινοποιηθεί η απόφαση αυτή. Με τη δεύτερη ένσταση ζητούσε αφενός την ακύρωση της αποφάσεως της 7ης Ιουνίου 1989 περί διορισμού άλλου υποψηφίου καθώς και της αποφάσεως με ίδια ημερομηνία περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση του διευθυντή και αφετέρου να αναγνωρίσει το Δικαστήριο την επιτυχία του στο πλαίσιο της διαδικασίας προσλήψεως CJ/180/88.
- 11 Με έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1989, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απέρριψε τις δύο ενστάσεις του προσφεύγοντος. Σ' αυτό διευκρίνισε, πρώτον, ότι το άρθρο 29, παράγραφος 2, « δεν υποχρεώνει την ΑΔΑ να αιτιολογεί την απόφασή της ούτε έναντι του

διοριζομένου ούτε έναντι των υποψηφίων που δεν γίνονται δεκτοί » και ότι, « κατά το άρθρο 7 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, η ΑΔΑ προβαίνει στην επιλογή αυτή προς το συμφέρον της υπηρεσίας και μόνο, χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ιθαγένεια »· δεύτερον, ότι το απευθυνθέν στον προσφεύγοντα έγγραφο της 9ης Ιουνίου 1989 αποτελεί την απόφαση με την οποία τερματίστηκε η διαδικασία διορισμού· τρίτον, ότι η αιτιολογία αυτής της αποφάσεως « μπορεί να αφορά μόνο τη διαπίστωση ότι η διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά, σύμφωνα με τους νόμιμους όρους που επιβάλλει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως και αυτούς που [η ίδια η ΑΔΑ] έθεσε με την ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως » και ότι η ΑΔΑ « έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια που περιλαμβάνει περίπλοκες αξιολογήσεις οι οποίες, από τη φύση τους, δεν επιδέχονται αντικειμενικό έλεγχο ».

Η διαδικασία

- 12 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Νοεμβρίου 1989, ο Καλαβρός άσκησε τις παρούσες προσφυγές.
- 13 Κατόπιν της από 21 Φεβρουαρίου 1990 αιτήσεως του καθού, ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος, αφού άκουσε τον προσφεύγοντα, αποφάσισε, με Διάταξη της 14ης Μαρτίου 1990, τη συνεκδίκαση των δύο υποθέσεων T-160/89 και T-161/89 προς διευκόλυνση της έγγραφης και προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση ενιαίας αποφάσεως.
- 14 Στις 20 Ιουνίου 1990, το Πρωτοδικείο εξέδωσε, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 44, παράγραφος 2, και του άρθρου 45 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζονται αναλόγως κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 11, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Διάταξη με την οποία ζήτησε από το καθού να προσκομίσει, μέχρι την 1η Ιουλίου 1990, το σύνολο των εγγράφων των σχετικών με τη διαδικασία προσλήψεως CJ/180/88, καθώς επίσης την απόφαση της ΑΔΑ περί διορισμού, με την οποία περατώθηκε η εν λόγω διαδικασία. Τα έγγραφα αυτά προσκομίστηκαν εμπροθέσμως.
- 15 Στις 16 Ιουλίου 1990, η Γραμματεία του Πρωτοδικείου κοινοποίησε στον προσφεύγοντα τα σχετικά έγγραφα του φακέλου προσλήψεως, συμπεριλαμβανομένης της τελικής αποφάσεως διορισμού και του διευκρίνισε ότι μπορούσε, πρώτον, να εξετάσει ολόκληρο τον φάκελο στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου και, δεύτερον, να καταθέσει

ενδεχομένως παρατηρήσεις πριν από τις 31 Αυγούστου 1990. Κατά τη διάρκεια του μήνα Αυγούστου, ο προσφεύγων ήλθε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου να συμβουλευθεί τον φάκελο, εν συνεχεία δε, στις 16 Αυγούστου 1990, κατέθεσε τις παρατηρήσεις του. Το Δικαστήριο κατέθεσε τις δικές του παρατηρήσεις στις 8 Οκτωβρίου 1990.

16 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 21 Νοεμβρίου 1990. Ο Πρόεδρος κήρυξε την περάτωση της προφορικής διαδικασίας στο τέλος της συνεδριάσεως.

17 Στην υπόθεση T-160/89, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση με την οποία η ΑΔΑ αρνείται να του κοινοποιήσει την απόφαση διορισμού στη θέση διευθυντή,
- να διατάξει να του κοινοποιηθεί η απόφαση αυτή ώστε να καταστεί δυνατό σ' αυτόν να ασκήσει το ένδικο μέσο της προσφυγής κατά της ΑΔΑ,
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Το Δικαστήριο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως αόριστη, νομικά και ουσιαστικά αβάσιμη, και
- να αποφανθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας.

18 Στην υπόθεση T-161/89, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την ένστασή του παραδεκτή,

- να ακυρώσει την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1989 περί διορισμού άλλου υποψηφίου στη θέση διευθυντή της διευθύνσεως « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση » και την απόφαση του Δικαστηρίου της ίδιας ημέρας περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση αυτή,
- να αναγνωρίσει ότι είναι επιτυχών στο πλαίσιο της διαδικασίας προσλήψεως CJ/180/88.

Το Δικαστήριο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή « ως αόριστη, νομικά και ουσιαστικά αβάσιμη », και
- να αποφανθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί του παραδεκτού

- 19 Στις 16 Αυγούστου 1990, ο προσφεύγων κατέθεσε τις παρατηρήσεις του επί του φακέλου που κοινοποιήθηκε από το Δικαστήριο, εν συνεχεία της διεξαγωγής αποδείξεων που διατάχθηκε στις 20 Ιουνίου 1990. Με αυτές αναπτύσσει, ιδίως, δύο νέους ισχυρισμούς, από τους οποίους ο πρώτος στηρίζεται στην καταστρατήγηση διαδικασίας ή στο ότι το Δικαστήριο ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας κατά την εν λόγω διαδικασία προσλήψεως και ο δεύτερος σε πλημμέλεια της διαδικασίας, προκύπτουσα από μεταφραστικά σφάλματα ή την ατελή περίληψη των τίτλων και των προσόντων του.
- 20 Παρόλον ότι το Δικαστήριο δεν αμφισβήτησε το παραδεκτό, πρέπει να αναφερθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, οι νέοι αυτοί ισχυρισμοί είναι παραδεκτοί αφού στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά την έγγραφη διαδικασία.

Επί της ουσίας

A — Στην υπόθεση T-161/89

- 21 Στην υπόθεση αυτή, ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση τόσο της αποφάσεως για την απόρριψη της υποψηφιότητάς του όσο και της αποφάσεως διορισμού ενός άλλου υπο-

ψηφίου. Στις γραπτές του παρατηρήσεις, προς στήριξη των δύο αυτών αιτημάτων, ο προσφεύγων επικαλέστηκε τους ίδιους λόγους, δηλαδή: πρώτον, το Δικαστήριο διέπραξε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως· δεύτερον, παραβίασε την αρχή της ισότητας· τρίτον, παρέβη το άρθρο 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως· τέταρτον, προέβη σε καταστρατήγηση διαδικασίας ή ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας· πέμπτον, τα μεταφραστικά σφάλματα και οι ατελείς περιλήψεις συνιστούν πλημμέλεια που επηρεάζει τη διαδικασία προσλήψεως και, έκτον, το Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε την επίμαχη απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του. Επομένως, πρέπει να εξεταστούν μαζί οι έξι αυτοί λόγοι.

Σχετικά με τον πρώτο λόγο που στηρίζεται σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως

- 22 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων είναι προδήλως εσφαλμένη, αφού τα προσόντα του προσώπου που διορίστηκε στη θέση του διευθυντή είναι, ιδίως από επιστημονική άποψη, κατώτερα από τα δικά του, ότι το εν λόγω πρόσωπο δεν έχει αρτία γνώση του κοινοτικού δικαίου, αντίθετα προς αυτόν, η δε θέση την οποία κατείχε προηγουμένως δεν αποδεικνύει, καθαυτή, την επάρκειά του για την άσκηση των καθηκόντων του εν λόγω διευθυντή. Διευκρινίζει επίσης ότι η επιλογή ενός προϊστάμενου τμήματος επικεφαλής διευθύνσεως, στην οποία εργαζόταν ήδη, αντίκειται προδήλως προς το συμφέρον της υπηρεσίας, αφού η κατάσταση αυτή «θα επηρεάσει αρνητικά τις σχέσεις του» με τον προϊστάμενο του τμήματος «Βιβλιοθήκη» και τον προϊστάμενο της υπηρεσίας «Νομική πληροφορική». Καταλήγει τονίζοντας ότι το Δικαστήριο όφειλε να ακολουθήσει την κοινοτική πρακτική κατά την οποία «για τις διευθυντικές θέσεις της Κοινότητας απεδείχθη επιτυχέστερος ο διορισμός “εξωτερικών” προσώπων με υψηλά εφόδια και νέες ιδέες, παρά υπαλλήλων καριέρας από τον υπηρεσιακό κορμό της Κοινότητας χωρίς φαντασία και εφόδια».
- 23 Με τις παρατηρήσεις του, που ακολούθησαν τη διεξαγωγή αποδείξεων της 20ής Ιουνίου 1990, ο προσφεύγων συμπλήρωσε ως εξής τη σχετική με τον λόγο αυτό επιχειρηματολογία του.
- 24 Ισχυρίστηκε, πρώτον, ότι η αιτιολογία της διοικητικής επιτροπής στην τελική της έκθεση, κατά την οποία η δική του έκθεση, σχετικά με την αντίληψη περί της προς πλήρωση θέσεως, «περιείχε λίγα ενδιαφέροντα στοιχεία για τη θέση της υπηρεσίας στο εσωτερικό του οργάνου, στον διοργανικό τομέα και στον εξωτερικό τομέα», είναι εσφαλμένη, δεδομένου ότι δεν προβλεπόταν η ανάπτυξη των θεμάτων αυτών, λαμβάνοντας υπόψη το ίδιο το γράμμα του εγγράφου της 31ης Ιανουαρίου 1989 του Προέδρου του Δικαστηρίου, με το οποίο ζητήθηκε αυτή η έκθεση εκ μέρους των «προκριθέντων» υποψηφίων.

- 25 Δεύτερον, ο προσφεύγων αμφισβήτησε τις εκτιμήσεις που αφορούν την έκθεσή του και περιλαμβάνονται στην τελική έκθεση της διοικητικής επιτροπής, θεωρώντας αυτές ως αόριστες και αβάσιμες. Καταρχάς, ο ισχυρισμός ότι η έκθεσή του δεν περιείχε ενδιαφέροντα στοιχεία είναι προδήλως εσφαλμένος, δεδομένου ότι είχε αναπτύξει « εξαιρετικά ενδιαφέρουσες » σκέψεις ως προς τη θέση που κατέχει η διεύθυνση μέσα στο Δικαστήριο, για τον ρόλο της στα πλαίσια της νέας, τωρινής και μελλοντικής αποστολής του Δικαστηρίου και ως προς τις αντιλήψεις του για τον ρόλο του διευθυντή. Εν συνεχεία, ο ισχυρισμός ότι οι διαρθρωτικές προτάσεις του αποτελούσαν μία « σχεδόν μαθηματική άσκηση » ήταν αποτέλεσμα προφανούς άγνοιας του περιεχομένου τους και των σχετικών με αυτές σχημάτων, ενώ ήταν ο μόνος υποψήφιος που ανέπτυξε αυτές τις διαρθρωτικές προτάσεις και επισύναψε αυτά τα σχήματα, τα οποία κατ' αυτόν ήταν εξαιρετικά απλά. Τέλος, η εκτίμηση κατά την οποία η έκθεσή του και τα σχήματά του έδιναν την εντύπωση ότι προήρχοντο κατ' ουσίαν από έναν ερευνητή και πανεπιστημιακό δάσκαλο ήταν αποτέλεσμα πρόδηλης πλάνης της διοικητικής επιτροπής, αφού ακριβώς οι ανώτεροι υπάλληλοι της Κοινότητας και τα μέλη του Δικαστηρίου προέρχονται εκ παραδόσεως από τον πανεπιστημιακό κόσμο. Ο προσφεύγων καταλήγει ότι οι εκτιμήσεις που περιέχονται στην εν λόγω τελική έκθεση αντανακλούν προφανή πλάνη όσον αφορά τα προσόντα και τις ιδιότητες του.
- 26 Τρίτον, ο προσφεύγων αμφισβήτησε επίσης τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στην τελική έκθεση της διοικητικής επιτροπής περί αξιολογήσεως της εκθέσεως του τελικώς διορισθέντος υποψηφίου. Κατ' αυτόν, η έκθεση αυτή δεν παρουσιάζει « καμία πρωτοτυπία » και επαναλαμβάνει « κοινοτυπίες » που απαντώνται, εξάλλου, σε όλες τις άλλες εκθέσεις.
- 27 Το Δικαστήριο εκθέτει ότι, συγκρίνοντας τα δικά του προσόντα με αυτά του προσώπου που τελικώς διορίστηκε, ο προσφεύγων προσπαθεί να υποκαταστήσει την ΑΔΑ και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν κατόρθωσε να αποδείξει την ύπαρξη προφανούς σφάλματος εκτιμήσεως ή καταχρήσεως εξουσίας. Πράγματι, κατά το Δικαστήριο, ο προσφεύγων περιορίζεται στην υπενθύμιση των προσόντων του και στην υποτίμηση των προσόντων του διορισθέντος προσώπου, φαίνεται δε να πιστεύει ότι και μόνη η συμμετοχή του στη διαδικασία προσλήψεως αρκεί για να του απονεμηθεί η θέση. Εξάλλου, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο διορισμός του τελικώς διορισθέντος στη θέση διευθυντή προσώπου επήλθε μετά συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων, από την οποία προέκυψε ότι τα προσόντα του ήταν ανώτερα των προσόντων του προσφεύγοντος και ότι ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις της εν λόγω θέσεως, όπως καθορίστηκαν με την ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως.

- 28 Στις παρατηρήσεις του, εν συνεχεία της διεξαγωγής αποδείξεων της 20ής Ιουνίου 1990, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιλογή ενός υποψηφίου πρέπει να ανταποκρίνεται μόνο στις απαιτήσεις του συμφέροντος της υπηρεσίας, όπως προκύπτει από το άρθρο 7 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Συναφώς, η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως της επαγγελματικής επάρκειας των υποψηφίων και δεν υποχρεούται να αιτιολογεί την επιλογή της στη σχετική της απόφαση. Προσθέτει ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να υποκαταστήσει την ΑΔΑ επικρίνοντας την τελική της επιλογή.
- 29 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει, καταρχάς, να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 30ής Μαΐου 1984, Picciolo κατά Κοινοβουλίου, 111/83, Συλλογή 1984, σ. 2323), στην ΑΔΑ εναπόκειται να εκτιμά αν ένας υποψήφιος συγκεντρώνει τις αναφερόμενες στην ανακοίνωση κενής θέσεως απαιτούμενες προϋποθέσεις, η δε εκτίμηση αυτή μπορεί να αμφισβητηθεί μόνο σε περίπτωση πρόδηλης πλάνης. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την ΑΔΑ ελέγχοντας τις εκτιμήσεις αυτής όσον αφορά την επαγγελματική επάρκεια των υποψηφίων, εκτός αν πρόκειται για τη διαπίστωση πρόδηλης πλάνης κατά την εκτίμηση.
- 30 Εν προκειμένω, η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος απορρίφθηκε από τη διοικητική επιτροπή στο στάδιο της εξετάσεως της εκθέσεως όσον αφορά την αντίληψη για την προς πλήρωση θέση, η εν λόγω δε ληφθείσα θέση επιβεβαιώθηκε από την ΑΔΑ, εν συνεχεία της τελικής εκθέσεως της διοικητικής επιτροπής που κοινοποιήθηκε στα μέλη του Δικαστηρίου στις 31 Μαΐου 1989. Η έκθεση αυτή διευκρίνιζε τους λόγους για τους οποίους η επιτροπή αποφάσισε να μη καλέσει τον προσφεύγοντα στις προφορικές συνεντεύξεις της 9ης Μαΐου 1989. Κατά την επιτροπή, η έκθεση του προσφεύγοντος περιείχε λίγα ενδιαφέροντα στοιχεία σχετικά με τη θέση της υπηρεσίας στο εσωτερικό του θεσμικού οργάνου, στον διοργανικό τομέα και στον εξωτερικό τομέα, όπως επίσης σχετικά με τη θέση και τον ρόλο του διευθυντή της διευθύνσεως « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση ». Ασφαλώς, η έκθεση περιείχε ορισμένες προτάσεις διαρθρωτικού χαρακτήρα, αλλά επρόκειτο μάλλον για μία σχεδόν μαθηματική άσκηση πραγματοποιηθείσα με βάση το οργανόγραμμα του Δικαστηρίου. Εξάλλου, από την έκθεση αυτή προέκυπτε η έλλειψη πείρας στον τομέα της οργανώσεως και της διευθύνσεως μιας διοικητικής μονάδας, επιβεβαιωνόταν δε με αυτήν η εντύπωση ότι η σταδιοδρομία του προσφεύγοντος ήταν κατ' ουσίαν σταδιοδρομία ερευνητή και πανεπιστημιακού διδασκάλου.
- 31 Από την ανάγνωση των φακέλων και των εκθέσεων των οκτώ υποψηφίων, καθώς και από την εν λόγω αιτιολογία της διοικητικής επιτροπής, δεν φαίνεται ότι το Δικαστήριο υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως. Επιπλέον, από τα έγγραφα του φακέλου και ιδίως από την ανάγνωση της εκθέσεως της διοικητικής επιτροπής προκύ-

πτι ότι πραγματοποιήθηκε όντως συγκριτική εξέταση των οκτώ υποψηφιοτήτων που είχαν προκριθεί. Εξάλλου, εν πάση περιπτώσει, το γεγονός της επιλογής ενός εσωτερικού υποψηφίου στο πλαίσιο ανοικτής διαδικασίας προσλήψεως δεν συνιστά, καθαυτό, σφάλμα εκτιμήσεως.

- 32 Τέλος, όσον αφορά το γεγονός ότι ζητήθηκε η σύνταξη εκθέσεως, αφενός, τίποτε στη διατύπωση του εγγράφου του Προέδρου του Δικαστηρίου της 31ης Ιανουαρίου 1989 δεν επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό ότι το ζήτημα της θέσεως της υπηρεσίας στο εσωτερικό του θεσμικού οργάνου, στον διοργανικό τομέα και στον εξωτερικό τομέα δεν έπρεπε να τύχει επεξεργασίας στην έκθεση αυτή· αντιθέτως, η επιλεγείσα διατύπωση αποβλέπει στο να περιληφθούν φυσικά τα θέματα αυτά, τα οποία εξάλλου αναπτύσσονται από άλλους υποψηφίους στις αντίστοιχες εκθέσεις τους· αφετέρου, το γεγονός ότι ζητήθηκε να συνταχθεί μια τέτοια έκθεση δεν αντιβαίνει στη φύση της διαδικασίας προσλήψεως που ακολουθήθηκε εν προκειμένω.
- 33 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος που στηρίζεται σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως πρέπει να απορριφθεί.

Σχετικά με τον δεύτερο λόγο που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ισότητας

- 34 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επίσης ότι η ΑΔΑ παραβίασε την αρχή της ισότητας, εκτιμώντας κατά μη προσήκοντα τρόπο τα αντίστοιχα προσόντα των υποψηφίων, μη λαμβάνοντας επαρκώς υπόψη το συμφέρον της υπηρεσίας και ζητώντας μία έκθεση ιδεών σχετικά με την προς πλήρωση θέση, πράγμα που ευνόησε τους υποψηφίους που υπηρετούσαν ήδη στο Δικαστήριο. Προσθέτει ότι οι εν λόγω απαιτήσεις πρέπει να τηρούνται κατά μείζονα λόγο καθόσον πρόκειται για υψηλόβαθμη θέση.
- 35 Με τις παρατηρήσεις του, εν συνεχεία της διεξαγωγής αποδείξεων της 20ής Ιουνίου 1990, ο προσφεύγων υποστηρίζει εξάλλου ότι η έκθεση που ζητήθηκε από τους οκτώ επιλεγέντες υποψηφίους ευνοούσε τους έξι εσωτερικούς υποψηφίους, ιδιαίτερα τους τρεις προϊσταμένους τμήματος του Δικαστηρίου, αφού ήσαν σε ευνοϊκότερη μοίρα προκειμένου να εκτιμήσουν τα χαρακτηριστικά της προς πλήρωση θέσεως εντός του Δικαστηρίου. Από αυτό συνάγεται ότι αυτό το αίτημα παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των παλλήλων και ότι αυτός αποκλειστική άνευ νομίμου βάσεως από την προφορική συνέντευξη.

- 36 Το Δικαστήριο δεν απαντά ρητώς στον λόγο αυτό με τα γραπτά του υπομνήματα. Πάντως, στο υπόμνημα αντικρουσέως του, ισχυρίζεται, υπό τον τίτλο « Ως προς τους λοιπούς λόγους », ότι αυτοί περιέχουν « αξιολογικές κρίσεις » και ότι είναι « αόριστοι και αντιφατικοί ». Εξάλλου, κατά την προφορική διαδικασία, το Δικαστήριο ισχυρίστηκε ότι αυτή η άσκηση ήταν ουσιώδης στο πλαίσιο της διαδικασίας προσλήψεως που επιλέχθηκε και ότι η αρχή της ισότητας τηρήθηκε πλήρως εν προκειμένω.
- 37 Το Πρωτοδικείο κρίνει, σχετικά, ότι από την έκθεση της διοικητικής επιτροπής σαφώς προκύπτει ότι, κατά την εξέταση της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος, ελήφθησαν προσηκόντως υπόψη οι ειδικές δυσχέρειες που ήταν δυνατόν να αντιμετωπίσουν οι εξωτερικοί υποψήφιοι για τη σύνταξη της εκθέσεως που ζητήθηκε. Εξάλλου, προς τον σκοπό αυτό ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου είχε επισυνάψει, στο έγγραφο του της 31ης Ιανουαρίου 1989, ειδικότερα για τους εκτός του θεσμικού οργάνου υποψηφίους, μερικές συμπληρωματικές ενδείξεις σχετικά με τη διεύθυνση « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση » καθώς και με τα καθήκοντά της, μεταξύ των οποίων, ιδίως, ένα οργανόγραμμα. Περαιτέρω, από τα έγγραφα του φακέλου προκύπτει ότι η τελική πρόταση της επιτροπής περιελάμβανε έναν εσωτερικό και έναν εξωτερικό υποψήφιο και ότι, επιπλέον, η πρώτη υποψηφιότητα μπορούσε, κατά την επιτροπή, να προκαλέσει στη διεύθυνση ορισμένο άνοιγμα και να φέρει νέες ιδέες. Επιπλέον, δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΑΔΑ, όταν αποσκοπεί στην κάλυψη υψηλόβαθμων θέσεων, το ότι ζητεί από τους υποψηφίους να διευκρινίσουν την αντίληψη που έχουν για τη θέση αυτή.
- 38 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Σχετικά με τον τρίτο λόγο που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως

- 39 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αρχή κατά την οποία οι προσλήψεις πρέπει να διενεργούνται με την ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση, που διατυπώνεται στο άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και που εφαρμόζεται επίσης στη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, του ίδιου Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δεν τηρήθηκε κατά την επίμαχη διαδικασία προσλήψεως.
- 40 Το Δικαστήριο ισχυρίζεται ότι οι διατάξεις του άρθρου 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν του επέβαλαν την πρόσληψη του προσφεύγοντος, αφού

αφενός δεν υπάρχει στις υπηρεσίες του ανισομέρεια ως προς τη γεωγραφική προέλευση των υπαλλήλων και αφετέρου η θεμελιώδης αρχή στον τομέα αυτό είναι η διατυπούμενη στο άρθρο 7 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, κατά το οποίο οι τοποθετήσεις γίνονται με αποκλειστικό κριτήριο το συμφέρον της υπηρεσίας.

- 41 Το Δικαστήριο, με την απόφαση της 30ής Ιουνίου 1983, Schloh κατά Συμβουλίου (85/82, Συλλογή 1983, σ. 2105), έκρινε σχετικά ότι οι συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 27 και του άρθρου 7 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως προβλέπουν ότι, για την πρόσληψη, την προαγωγή και την τοποθέτηση των υπαλλήλων του, κάθε κοινοτικό όργανο οφείλει, αφενός, να καθοδηγείται από το συμφέρον της υπηρεσίας, χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ιθαγένεια και, αφετέρου, να εξασφαλίζει προσλήψεις επί της ευρύτερης δυνατής γεωγραφικής βάσεως μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών των Κοινοτήτων· το κοινοτικό όργανο συμβιβάζει τις επιταγές αυτές όταν, στην περίπτωση που οι τίτλοι των διαφόρων υποψηφίων είναι προδήλως ισότιμοι, προστρέχει στην ιθαγένεια ως κριτήριο προτιμώσεως προκειμένου να διατηρήσει ή να αποκαταστήσει τη γεωγραφική ισορροπία· αλλά, σε κάθε άλλη περίπτωση, η ανάγκη θεραπείας της ελλείψεως γεωγραφικής ισορροπίας πρέπει να υποχωρεί προ των επιταγών του συμφέροντος της υπηρεσίας και της εκτιμώσεως των ατομικών προσόντων των υποψηφίων.
- 42 Όμως, αφενός από την έκθεση της διοικητικής επιτροπής του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος απορρίφθηκε αποκλειστικώς λόγω των ανεπαρκειών που διαπιστώθηκαν στην έκθεση που αυτός προσκόμισε και αφετέρου ο προσφεύγων δεν συνόδευσε με κανένα στοιχείο που να επιτρέπει την εκτίμηση του βασίμου του λόγου του ακυρώσεως που ερείδεται στην προβαλλόμενη έλλειψη ισορροπίας μεταξύ των υπαλλήλων του Δικαστηρίου.
- 43 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Σχετικά με τον τέταρτο λόγο που στηρίζεται σε καταστρατήγηση διαδικασίας ή κατάχρηση εξουσίας

- 44 Ο προσφεύγων αναφέρει ότι από τον φάκελο που του κοινοποίησε το Δικαστήριο προκύπτει ότι αυτό κίνησε, αρχικά, μία εσωτερική διαδικασία προσλήψεως κατά την οποία οι σχετικές με τους τίτλους, τα διπλώματα και την επαγγελματική πείρα απαιτήσεις ήσαν διαφορετικές από αυτές της εξωτερικής διαδικασίας που κινήθηκε σε δεύτερη φάση και στην οποία αυτός μετέσχε. Σχετικά, στηρίζεται στην από 14 Ιανουαρίου 1987 πρόταση του τμήματος προσωπικού, στην οποία είχε επισυναφθεί σχέδιο ανακοινώσεως για την πλήρωση της κενής θέσεως, για την πρόσληψη του διευθυντή της διευθύνσεως « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση ». Ισχυρίζεται, εξάλλου, ότι η εν λόγω εσωτερική διαδικασία απέβη άκαρπη, συνάγει δε από αυτό ότι ο διορισθείς υπο-

πήφιος, ο οποίος μετέσχε στην εν λόγω διαδικασία, οπωσδήποτε δεν πληρούσε ορισμένες από τις προϋποθέσεις της πρώτης αυτής ανακοινώσεως. Κατά την προφορική διαδικασία, ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι από τα πρακτικά 8/88 της διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίασεως της 8ης Ιουνίου 1988 του Δικαστηρίου προέκυπτε ότι το Δικαστήριο είχε αποφασίσει να ακολουθήσει απευθείας τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, αφού πράγματι προέβη σε μία εκτίμηση των εσωτερικών υποψηφιότητων.

- 45 Εν συνεχεία, υποστηρίζει ότι, μετά την άκαρπη αυτή διαδικασία, το Δικαστήριο εκουσίως τροποποίησε τα απαιτούμενα προσόντα. Κατά τον προσφεύγοντα, οι τροποποιήσεις αυτές είχαν ως σκοπό να ευνοήσουν τους υποψηφίους που εργάζονταν ήδη στη διεύθυνση « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση », παραβίαζαν δε, συνεπώς, τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως. Εξάλλου, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι το « σύνολο των περιστάσεων που περιέβαλαν τη διαδικασία προσλήψεως συνιστούν λόγο ακυρώσεως της προκηρύξεως του γενικού διαγωνισμού ». Επικαλείται προς τούτο τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Οκτωβρίου 1974, Grassi κατά Συμβουλίου (188/73, Rec. 1974, σ. 1099) και της 28ης Φεβρουαρίου 1989, Van der Stijl και λοιποί κατά Επιτροπής (341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 και 232/87, Συλλογή 1989, σ. 511). Τέλος, κατά τον προσφεύγοντα, η στατιστική εξέταση των διαδοχικών επιλογών που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας προσλήψεως αποδεικνύει επίσης τη θέληση του Δικαστηρίου να ευνοήσει τους υποψηφίους που ήσαν ήδη υπάλληλοι.
- 46 Το Δικαστήριο αναφέρει καταρχάς ότι ο προσφεύγων στήριξε τον νέο αυτό λόγο σε προϋποτιθέμενο σφάλμα απορρέον από ανακριβή πραγματικά στοιχεία και από κακή ερμηνεία της διαδικασίας προσλήψεως. Συγκεκριμένα, η πρόταση της 14ης Ιανουαρίου 1987 δεν αποτελούσε παρά ένα απλό σχέδιο του τμήματος προσωπικού, μόνο δε κατά τη διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίαση του Δικαστηρίου, της 16ης Μαρτίου 1988, το Δικαστήριο αποφάσισε οριστικώς επί της διατυπώσεως της ανακοινώσεως για την πλήρωση κενής θέσεως 3/88. Αργότερα, αφού πρωτοκολλήθηκαν οι υποψηφιότητες που υποβλήθηκαν μετά την εν λόγω ανακοίνωση, το Δικαστήριο, κατά τη διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίαση της 8ης Ιουνίου 1988, αποφάσισε να προσφύγει απευθείας στη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, χωρίς να τροποποιήσει καθόλου τις προϋποθέσεις που είχαν διατυπωθεί στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως. Το Δικαστήριο καταλήγει ότι η παραβίαση της αρχής της ισότητας και η καταστρατήγηση της διαδικασίας που επικαλείται ο προσφεύγων δεν είναι βάσιμες, στηρίζονται δε σε κακή ανάλυση των εγγράφων του φακέλου.
- 47 Εξάλλου, το Δικαστήριο ισχυρίζεται ότι η απόφασή του να εφαρμόσει τη διαδικασία προσλήψεως του άρθρου 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως αντί της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 1, δεν επιτρέπει στον προσφεύγοντα ούτε να συναγάγει το συμπέρασμα ότι οι υποψήφιοι κατά την εσωτερική διαδι-

κασία εστερούντο όλοι, και ιδίως ο διορισθείς υποψήφιος, όλων ή ορισμένων προσόντων απαιτούμενων από την ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως αριθ. 3/88 ούτε να συμπεράνει εντεύθεν ότι δεν είχαν κριθεί ικανοί για την κατάληψη της εν λόγω θέσεως. Το Δικαστήριο υποστηρίζει ότι περιορίστηκε να λάβει γνώση των εσωτερικών υποψηφιοτήτων που πρωτοκολλήθηκαν και αποφάσισε, εντός των προϋποθέσεων του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, να εφαρμόσει απευθείας τη διαδικασία προσλήψεως του άρθρου 29, παράγραφος 2, που καθιστά δυνατή την ελεύθερη από το όργανο επιλογή.

- 48 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, ενόψει των στοιχείων του φακέλου, ότι ο προσφεύγων στηρίζει τον λόγο αυτό στην ύπαρξη της από 14 Ιανουαρίου 1987 προτάσεως, στην οποία υπήρχε ένα απλό σχέδιο ανακοινώσεως για την πλήρωση κενής θέσεως, στο οποίο οι απαιτούμενες για την εν λόγω θέση αναγραφόμενες προϋποθέσεις διέφεραν αυτού που δημοσιεύθηκε στις 2 Μαΐου 1988. Εντούτοις, από τον ίδιο τον τίτλο του εγγράφου αυτού προκύπτει ότι πρόκειται απλώς και μόνο για σχέδιο. Αντιθέτως, η εσωτερική ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως 3/88, της 2ας Μαΐου 1988, που εγκρίθηκε και δημοσιεύθηκε αργότερα, έχει, όσον αφορά τις απαιτούμενες για την προς πλήρωση θέση προϋποθέσεις, ταυτόσημη διατύπωση με αυτή της ανακοινώσεως για την κίνηση διαδικασίας προσλήψεως που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 26ης Ιουλίου 1988, επεκτείνοντας τη διαδικασία προσλήψεως στους εξωτερικούς υποψηφίους. Επομένως, η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος δεν ευσταθεί.
- 49 Εξάλλου, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι το Δικαστήριο απλώς έλαβε γνώση των υποβληθεισών υποψηφιοτήτων μετά την πρώτη εσωτερική ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως CJ/3/88, χωρίς να προβεί σε οποιαδήποτε εκτίμηση των υποψηφιοτήτων αυτών, προτού αποφασίσει, στο πλαίσιο της ευρύτατης εξουσίας εκτιμήσεως στον τομέα αυτό, που δεν έχει αμφισβητηθεί από τον προσφεύγοντα, να ακολουθήσει τη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Εξάλλου, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί επί του παραδεκτού του λόγου αυτού, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν προέβη σε καμία διευκρίνιση των ισχυρισμών του που αποβλέπουν στην ακύρωση της προκηρύξεως γενικού διαγωνισμού.
- 50 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος είναι αβάσιμος.

Σχετικά με τον πέμπτο λόγο που στηρίζεται σε πλημμέλεια της διαδικασίας προσλήψεως απορρέουσα από μεταφραστικά σφάλματα και ατελή συνοπτική περιγραφή του φακέλου του

- 51 Ο προσφεύγων αναφέρει ότι η περίληψη που πραγματοποίησε η διοικητική επιτροπή για τη διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίαση του Δικαστηρίου, της 18ης Ιανουαρίου

1989, περιέχει σοβαρά μεταφραστικά λάθη και δεν αποδίδει πιστά το βιογραφικό του σημείωμα. Αναφέρει επίσης ότι οι περιλήψεις που αφορούν τους άλλους υποψηφίους δεν περιείχαν τα ίδια λάθη. Κατ' αυτόν, αφενός ο πανεπιστημιακός του τίτλος έπρεπε να μεταφραστεί ως « Professeur agrégé permanent » και όχι ως « maître de conférence » και αφετέρου η ιδιότητά του του διδάκτορα νομικής δεν περιλαμβάνετο στην περίληψη του φακέλου του, σε αντίθεση προς τους φακέλους των άλλων υποψηφίων οι οποίοι περιείχαν την εν λόγω διευκρίνιση οσάκις αυτή φαινόταν αναγκαία.

- 52 Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, κατά τις διοικητικού χαρακτήρα συνεδριάσεις του, κατά τη διάρκεια των οποίων προέβη στην εξέταση των υποψηφιοτήτων, τα μέλη του είχαν τους πλήρεις φακέλους των προκριθέντων υποψηφίων και ότι, συνεπώς, τα προσόντα του προσφεύγοντος δεν ήταν δυνατόν να παραγνωριστούν ή να αλλοιωθούν.
- 53 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι περιλήψεις των βιογραφικών σημειωμάτων που βάλονται από τον προσφεύγοντα υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο υπό την ιδιότητά του της ΑΔΑ στο πλαίσιο μιας πρώτης εξετάσεως των σχετικών υποψηφιοτήτων, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 18 Ιανουαρίου 1989. Στο τέλος της πρώτης αυτής επιλογής, ο προσφεύγων παρέμεινε μεταξύ των οκτώ προκριθέντων υποψηφίων. Εν συνεχεία, τα προβαλλόμενα σφάλματα, αν υποτεθούν ως αποδεδειγμένα, δεν ήταν δυνατόν να τον βλάψουν. Επιπλέον, κατά την τελική επιλογή, τα μέλη της διοικητικής επιτροπής, κατόπιν δε τα μέλη του Δικαστηρίου είχαν στη διάθεσή τους πλήρεις φακέλους των οκτώ υποψηφίων, όπως πιστοποιεί σχετικά το έγγραφο του Προέδρου του Δικαστηρίου της 31ης Μαΐου 1989.
- 54 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.
- 55 Σ' αυτό το στάδιο της συλλογιστικής, το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει ότι όλοι οι λόγοι που αποβλέπουν στην ακύρωση της αποφάσεως περί διορισμού του τελικώς επιλεγέντος υποψηφίου πρέπει να απορριφθούν. Απομένει να εξεταστεί ο έκτος λόγος της προσφυγής που αφορά αποκλειστικώς την απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του προσφεύγοντος.

Σχετικά με τον έκτο λόγο που στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος

- 56 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται καταρχάς ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάστηκαν τα άρθρα 25, παράγραφος 2, 27 και 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, καθόσον αυτή δεν είναι αιτιολογημένη, και ότι το καθού δεν μπορεί να στηρίζεται στην εξουσία του εκτιμήσεως για να μην αιτιολογεί τις αποφάσεις του. Η τελευταία αυτή απόφαση έπρεπε, μεταξύ άλλων, να περιέχει τις ενδείξεις σχετικά με την ύπαρξη ή τη μη ύπαρξη, όσον αφορά τους υποψηφίους, των απαιτούμενων από την ανακοίνωση περί προσλήψεως προσόντων. Εξάλλου, ο προσφεύγων διευκρινίζει ότι δεν αντιλαμβάνεται ως προς τι η αναφορά της αιτιολογίας της αποφάσεως μπορούσε να είναι επιζήμια γι' αυτόν και γιατί, εν συνεχεία, η μη κοινοποίηση της αιτιολογίας θα έπρεπε να υπερισχύσει του δικαιώματος για νομική προστασία. Συγκεκριμένα, όπως το εξέφρασε κατά την προφορική διαδικασία, η ανακοίνωση αυτή είναι ατομική και προσωπική και δεν αποτελεί το αντικείμενο δημοσιεύσεως. Υποστηρίζει επίσης ότι, προκειμένου για την πλήρωση υψηλής θέσεως, η ΑΔΑ οφείλει να ασκεί την εξουσία της εκτιμήσεως με σύνεση, πράγμα που συνεπάγεται κατ' ανάγκη την εκ μέρους της αιτιολόγηση των αποφάσεών της, μετά τη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων. Εν συνεχεία, ισχυρίζεται ότι, παραβιάζοντας την αρχή αυτή, το Δικαστήριο επέδειξε « έλλειψη διαφάνειας », « μη νόμιμη συμπεριφορά », « αυθαιρεσία », « κατάχρηση εξουσίας » και παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως.
- 57 Ο προσφεύγων παρατηρεί επίσης ότι η αρνητική απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του, απορρέουσα από την απόφαση διορισμού, συνιστά οπωσδήποτε βλαπτική γι' αυτόν πράξη και πρέπει, επομένως, να τηρηθούν οι διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ειδικότερα δε το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, κατά το οποίο η ΑΔΑ οφείλει να κοινοποιεί την αιτιολογία των αποφάσεων που είναι βλαπτικές γι' αυτούς προς τους οποίους απευθύνονται. Ως προς αυτό το σημείο, επικαλείται τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Sir Gordon Slynn στην υπόθεση 128/84, Van der Stijl κατά Επιτροπής, (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Οκτωβρίου 1985, Συλλογή 1985, σ. 3281, 3286).
- 58 Ο προσφεύγων προσθέτει, πρώτον, ότι η αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του έπρεπε να του κοινοποιηθεί για λόγους αβροφροσύνης και βάσει της χρηστής διοικήσεως της δικαιοσύνης και, δεύτερον, ότι στο διοικητικό δίκαιο των κρατών μελών, καθώς και στο δίκαιο όλων των « πολιτισμένων και δημοκρατικών κρατών του κόσμου », η εξουσία εκτιμήσεως δεν απαλλάσσει τη διοίκηση από το να αιτιολογεί τις πράξεις της.
- 59 Το Δικαστήριο υπενθυμίζει εκ προοιμίου ότι, κατ' αυτό, η διάταξη του άρθρου 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως μπορεί να εφαρμόζεται

κατ' εξαίρεση, σε περιοριστικώς απαριθμούμενες περιπτώσεις, οσάκις πρόκειται για πρόσληψη προσώπων σε διευθυντικές θέσεις με αυξημένες απαιτήσεις και ειδικά καθήκοντα. Συνεπώς, τα κριτήρια επιλογής των υποψηφίων για τις θέσεις αυτές συνεπάγονται αιτιολόγηση εν αναφορά προς το συγκεκριμένο πρόσωπο, εφόσον οι εν λόγω θέσεις προϋποθέτουν, κυρίως, την ύπαρξη σχέσεως εμπιστοσύνης που συνεπάγεται περιορισμό του ελέγχου των αποφάσεων που λαμβάνονται βάσει της διατάξεως αυτής. Συναφώς, στηρίζεται στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Φεβρουαρίου 1987, *Huybrechts κατά Επιτροπής*, (306/85, Συλλογή 1987, σ. 629) και της 12ης Φεβρουαρίου 1987, *Bonino κατά Επιτροπής* (233/85, Συλλογή 1987, σ. 739). Κατά την προφορική διαδικασία, το Δικαστήριο προσέθεσε ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, και για την κάλυψη υψηλόβαθμων θέσεων, το συμφέρον της υπηρεσίας υπερείχε της θεμιτής υποχρέωσης προς αιτιολόγηση.

60 Εν συνεχεία, ισχυρίζεται ότι η απόφαση διορισμού δεν είναι βλαπτική για τον προσφεύγοντα και ότι, συνεπώς, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να δικαιολογηθεί έναντι αυτού (αποφάσεις της 5ης Φεβρουαρίου 1987, *Huybrechts κατά Επιτροπής*, αναφέρθηκε πιο πάνω, και της 22ας Ιουνίου 1989, *Brus κατά Επιτροπής*, 104/88, Συλλογή 1989, σ. 1873). Εξάλλου, με την απόφαση της 19ης Μαρτίου 1964, *Raponi κατά Επιτροπής* (27/63, Rec. 1964, σ. 247), το Δικαστήριο έκρινε ότι η αναφορά σ' αυτές τις εκτιμήσεις θα μπορούσε να είναι επιζήμια για τους μη επιτυγχόντες υποψηφίους. Παρατηρεί επίσης ότι με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, *Nebe κατά Επιτροπής* (176/82, Συλλογή 1983, σ. 2475), η οποία αφορούσε απόφαση τοποθέτησεως υπαλλήλου, το Δικαστήριο έκρινε ότι η έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις συγκεκριμένες περιστάσεις, με την απόφαση δε της 29ης Οκτωβρίου 1981, *Arning κατά Επιτροπής* (125/80, Συλλογή 1981, σ. 2539), έκρινε ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως ενός μέτρου οργανώσεως της υπηρεσίας πρέπει να συσχετίζεται με την έκταση της διακριτικής εξουσίας, της οποίας απολαύει επί του θέματος η ΑΔΑ και ότι μια τέτοια συμπεριφορά δεν αποτελεί αυθαιρεσία.

61 Επίσης, διευκρινίζει ότι, όπως συμβαίνει και στις ένομες τάξεις των κρατών μελών, η απονομή ευρύτατης εξουσίας εκτιμήσεως στη διοίκηση την απαλλάσσει από την υποχρέωση ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογήσεως. Τέλος, υποστηρίζει ότι στον τομέα αυτό ο έλεγχος του δικαστή περιορίζεται στην τυπική νομιμότητα της διαδικασίας, κατά της οποίας, εξάλλου, ο προσφεύγων δεν διατύπωσε καμία αιτίαση, στην επαλήθευση της ακρίβειας των πραγματικών περιστατικών στα οποία στηρίχθηκε η ΑΔΑ, καθώς και στην απουσία προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως, νομικής πλάνης και καταχρήσεως εξουσίας, όπως το διευκρίνισε ο γενικός εισαγγελέας *Dutheillet de Lamothé* με τις προτάσεις του στην υπόθεση 29/70, *Marcato κατά Επιτροπής* (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Μαρτίου 1971, Rec. 1971, σ. 243). Αντιθέτως, ο έλεγχος αυτός δεν ασκείται επί της αξιολογήσεως εκ μέρους της διοικήσεως της επαγγελματικής επάρκειας των υποψηφίων. Το Δικαστήριο καταλήγει ότι ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να αποδείξει το βάσιμο έστω και ενός από αυτούς τους λόγους ακυρώσεως.

- 62 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, επαναλαμβάνοντας τη γενική υποχρέωση που διατυπώνεται στο άρθρο 190 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της ΕΟΚ διευκρινίζει: « Κάθε ατομική απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως [παραχρήμα] στον ενδιαφερόμενο [υπάλληλο]. Κάθε απόφαση σε βάρος υπαλλήλου πρέπει να είναι αιτιολογημένη. » Με την απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1981, Michel κατά Κοινοβουλίου (195/80, Συλλογή 1981, σ. 2861), το Δικαστήριο έκρινε ότι « η υποχρέωση αιτιολογίας μιας αποφάσεως που προξενεί βλάβη έχει ως σκοπό να επιτρέψει στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της αποφάσεως και να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ώστε να γνωρίζει αν η απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη ή αν φέρει το στίγμα ελαττώματος που επιτρέπει την αμφισβήτηση της νομιμότητάς του ». Τέλος, το Δικαστήριο επιβεβαίωσε την υποχρέωση αιτιολογήσεως, και στο πλαίσιο του άρθρου 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, με την απόφαση Schloih κατά Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1983 (που αναφέρθηκε πιο πάνω). Επομένως, η κατ' αυτόν τον τρόπο επιβαλλόμενη υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου από την οποία μπορεί να υπάρξει παρέκκλιση μόνο για επιτακτικούς λόγους.
- 63 Εν συνεχεία, πρέπει να αναφερθεί ότι το άρθρο 29 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως διακρίνει δύο τύπους διαδικασιών προσλήψεως των υπαλλήλων των Κοινοτήτων. Ο πρώτος, αυτός του διαγωνισμού, ο οποίος συνίσταται στην κλασική διαδικασία προσλήψεως, υπό την επιφύλαξη των δυνατοτήτων προαγωγής, μεταθέσεως, οργάνωσης εσωτερικών διαγωνισμών εντός του οργάνου, καθώς και των αιτήσεων μετατάξεως, διέπεται από την παράγραφο 1 της διατάξεως αυτής και από το παράρτημα ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Ο δεύτερος τύπος, πιο εξαιρετικός, διέπεται από την παράγραφο 2 του άρθρου 29 που ορίζει ότι: « Για την πρόσληψη των υπαλλήλων των βαθμών Α 1 και Α 2, καθώς και σε εξαιρετικές περιπτώσεις για θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δύναται να υιοθετήσει διαδικασία προσλήψεως διάφορη από τη διαδικασία διαγωνισμών. »
- 64 Οι διατάξεις αυτές δεν απαλλάσσουν την ΑΔΑ από τη γενική υποχρέωση αιτιολογήσεως των βλαπτικών αποφάσεων, ακόμη και όταν αυτές έχουν ληφθεί βάσει της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2. Η ερμηνεία αυτή επικυρώνεται με την απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 1974, Van Belle κατά Συμβουλίου (176/73, Rec. 1974, σ. 1361), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 29, παράγραφος 2, πρέπει, λόγω του εξαιρετικού του χαρακτήρα, να ερμηνεύεται στενώς και δεν μπορεί να υπερισχύει έναντι κανόνα του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως που διατυπώνεται κατά τρόπο γενικό και άνευ όρων, όπως το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο. Η νομολογία αυτή επιβεβαιώθηκε με την απόφαση της 30ής Μαΐου 1984, Picciolo κατά Κοινοβουλίου (που αναφέρθηκε πιο πάνω), όπου επρόκειτο για την εφαρμογή διαδικασίας προσλήψεως βασιζόμενης στο άρθρο 29, παράγραφος 2, με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι « πρέπει (...) να μνημονευθεί η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την

οποία η υποχρέωση αιτιολογίας των βλαπτικών αποφάσεων αποσκοπεί αφενός μεν στο να επιτρέψει στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της αποφάσεως και αφετέρου να παράσχει στον ενδιαφερόμενο τα αναγκαία στοιχεία για να μάθει αν η απόφαση [με την οποία δεν γίνεται δεκτός στον διαγωνισμό] είναι ή όχι βάσιμη ».

65 Στην προκειμένη περίπτωση, η διαδικασία προσλήψεως, βασιζόμενη στο άρθρο 29, παράγραφος 2, διεξήχθη σε τρεις φάσεις. Η πρώτη συνίστατο στην απόρριψη των υποψηφιοτήτων που δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως για την πλήρωση κενής θέσεως· πραγματοποιήθηκε από την ομάδα εργασίας υπό την προεδρία του γενικού εισαγγελέα Mischo, κατόπιν εντολής της διοικητικής επιτροπής, κατέληξε δε στην πρόκριση δώδεκα υποψηφιοτήτων. Η δεύτερη συνίστατο στην επιλογή, μεταξύ των οκτώ υποψηφίων που είχε προκρίνει η ΑΔΑ, δύο ή τριών ιδιαίτερα άξιων προσοχής· πραγματοποιήθηκε από τη διοικητική επιτροπή, της οποίας η τελική έκθεση, διαβιβασθείσα στις 31 Μαΐου 1989 στα μέλη του Δικαστηρίου, καταλήγει προτείνοντας δύο υποψηφίους, που κρίθηκαν ως οι πλέον κατάλληλοι για την προς κάλυψη θέση. Η τελευταία φάση αποτέλεσε την οριστική επιλογή της ΑΔΑ, η οποία αποφάσισε, κατά τη διοικητικού χαρακτήρα συνεδρίασή της της 7ης Ιουνίου 1989, να διορίσει έναν από τους δύο υποψηφίους που είχε προτείνει η διοικητική επιτροπή.

66 Για να εκτιμηθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος εν προκειμένω, ανεξαρτήτως των ειδικών χαρακτηριστικών της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διαδικασία αυτή σε τρεις φάσεις συγγενεύει με την κλασική διαδικασία προσλήψεως στην οποία παρεμβάλλονται, επίσης σε τρεις φάσεις, διαδοχικώς η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού και η ΑΔΑ. Οι δύο πρώτες φάσεις, πραγματοποιούμενες υπό την ευθύνη της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού, στο πλαίσιο των κανόνων του παραρτήματος ΙΙΙ του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, συνίστανται, πρώτον στον έλεγχο του αν οι υποψηφιότητες πληρούν τις προϋποθέσεις της προκηρύξεως του διαγωνισμού· δεύτερον στην επιλογή των υποψηφίων των οποίων γίνεται δεκτή η συμμετοχή στον διαγωνισμό, μετά συγκριτική εξέταση των τίτλων τους, των προσόντων τους και της επαγγελματικής τους πείρας, ανάλογα με τη φύση του διαγωνισμού, και στην εγγραφή αυτών που θεωρεί ως τους καλύτερους στον πίνακα επιτυχόντων ο οποίος προτείνεται στην ΑΔΑ. Ο διορισμός από την ΑΔΑ ενός των υποψηφίων που έχουν εγγραφεί στον πίνακα αυτό συνιστά την τρίτη φάση, πρέπει δε να παρατηρηθεί ότι η ΑΔΑ δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τη σειρά αξιολογικής κατατάξεως εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής των υποψηφίων ανάλογα με τα ουσιαστικά προσόντα τους παρά μόνο για επιτακτικούς λόγους που άπτονται της εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας και αιτιολογούνται προσηκόντως.

67 Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος απορρίφθηκε από τη διοικητική επιτροπή στο επίπεδο που αντιστοιχεί στη δεύτερη

φάση που προαναφέρθηκε, δηλαδή στο επίπεδο που, στο πλαίσιο της κλασικής διαδικασίας προσλήψεως, ισοδυναμεί με αυτό της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού περί καταρτίσεως του πίνακα επιτυχόντων. Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από την ανάγνωση ιδίως των πρακτικών των διοικητικού χαρακτήρα συνεδριάσεων του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι υποψήφιοι που δεν είχαν κληθεί σε προφορική συνέντευξη δεν ήταν πλέον σε θέση να απαιτήσουν λυσιτελώς την εν λόγω θέση.

- 68 Ως προς αυτό, και χωρίς να πρέπει να αναζητηθεί η λύση που άρμοζε να δοθεί όσον αφορά την τελική επιλογή της ΑΔΑ, στο στάδιο της τρίτης φάσεως, από άγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι αποφάσεις μιας εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού περί απορρίψεως υποψηφιότητας σ' έναν διαγωνισμό είναι βλαπτικές και πρέπει να αιτιολογούνται, είτε ο υποψήφιος είναι υπάλληλος είτε όχι. Η νομολογία αυτή ισχύει τόσο για τις αποφάσεις των εξεταστικών επιτροπών των διαγωνισμών που έχουν ληφθεί κατά την πρώτη φάση που συνίσταται στην απόρριψη των υποψηφιοτήτων οι οποίες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις της προκηρύξεως του διαγωνισμού (βλ., ιδίως, απόφαση της 14ης Ιουνίου 1972, Marcato κατά Επιτροπής, 44/71, Rec. 1972, σ. 427), όσο και για τις αποφάσεις που έχουν ληφθεί κατά τη δεύτερη φάση που συνίσταται στη συγκριτική εξέταση των τίτλων ή προσόντων των υποψηφίων προκειμένου να καταρτιστεί ο πίνακας επιτυχόντων (βλ., ιδίως, τις αποφάσεις της 31ης Μαρτίου 1965, Vandenyvere κατά Κοινοβουλίου, 23/64, Rec. 1965, σ. 205, της 26ης Νοεμβρίου 1981, Michel κατά Κοινοβουλίου, της 26ης Νοεμβρίου 1981, που αναφέρθηκε πιο πάνω, της 14ης Ιουλίου 1983, Deti κατά Δικαστηρίου, 144/82, Συλλογή 1983, σ. 2421 και της 27ης Μαρτίου 1985, Κυπραίος κατά Συμβουλίου, 12/84, Συλλογή 1985, σ. 1005).
- 69 Εξάλλου, πρέπει να ληφθούν υπόψη, πρώτον, το σαφές γράμμα του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δεύτερον, η προαναφερθείσα νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων των εξεταστικών επιτροπών των διαγωνισμών, ειδικότερα όταν προβαίνουν σε συγκριτική εκτίμηση των υποψηφίων και, τρίτον, η προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου, της 30ής Ιουνίου 1983, Schloh κατά Συμβουλίου, στην οποία επρόκειτο για την εφαρμογή της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, όπου η ΑΔΑ είχε προβεί σε συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων και κατά την οποία το Δικαστήριο έλεγξε, ακριβέστατα, την αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος.
- 70 Εξάλλου, έχει σημασία να προστεθεί ότι εν προκειμένω ήταν απολύτως δυνατό στην ΑΔΑ, χωρίς να προκαλέσει, εντούτοις, υπερβολικό φόρτο εργασίας για τις υπηρεσίες της, να ανακοινώσει, με τις επιστολές που απήυθνε στους μη προκριθέντες από τη διοικητική επιτροπή υποψηφίους, μία αιτιολογία, διατυπωθείσα κατά τρόπο αρκούντως αντικειμενικό, επαναλαμβάνοντας αυτή που ανέπτυξε η διοικητική επιτροπή στην τελική της έκθεση και μη παραβλέποντας ουδόλως την υποχρέωση τηρή-

σεως του απορρήτου που όφειλε έναντι των άλλων υποψηφίων. Επιπλέον, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όσον αφορά τους διαγωνισμούς με πολυάριθμη συμμετοχή και εφαρμοστέα, κατά μείζονα λόγο, στους διαγωνισμούς ή στη διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2, με περιορισμένη συμμετοχή, η ΑΔΑ διαθέτει πάντοτε τη δυνατότητα, με τις απαντήσεις στις αιτήσεις για επεξηγήσεις ή στις ενστάσεις των αποκλεισθέντων υποψηφίων, να συμπληρώνει μία αιτιολογία, αρχικά συνοπτική αλλά επαρκή, κοινοποιηθείσα σ' αυτούς τους τελευταίους με την απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς τους. Τέλος, το επιχείρημα ότι αυτή η αιτιολογία μπορεί να βλάψει τους αποκλεισθέντες υποψηφίους δεν ευσταθεί, αφενός διότι η αιτιολογία βλαπτικής αποφάσεως συνεπάγεται, εκ φύσεως, μία αρνητική αξιολόγηση για τους ενδιαφερομένους τους οποίους αφορά και αφετέρου διότι αυτοί οι τελευταίοι είναι οι μόνοι που πρέπει να λαμβάνουν γνώση αυτής της αιτιολογίας η οποία, σε καμία περίπτωση, δεν δημοσιεύεται.

71 Εν προκειμένω, φαίνεται ότι η απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητας στη διαδικασία προσλήψεως CJ/180/88, απευθυνθείσα στον προσφεύγοντα στις 9 Ιουνίου 1989, επιβεβαιωθείσα με τα έγγραφα της 19ης Ιουνίου και 6ης Ιουλίου 1989 του Προέδρου του Δικαστηρίου, συνιστά, λόγω του αντικειμένου της και της φύσεώς της, βλαπτική για τον προσφεύγοντα απόφαση. Διαβάζοντας την απόφαση αυτή, η οποία επιβεβαιώθηκε με την καθ' όμοιον τρόπο διατυπωθείσα απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι περιορίζεται στην ενημέρωση του προσφεύγοντος, πρώτον, σχετικά με την απόρριψη της υποψηφιότητάς του, δεύτερον, σχετικά με το ότι ένα άλλο πρόσωπο επελέγη για την προς πλήρωση θέση και, τρίτον, σχετικά με το ότι η υπό αμφισβήτηση τεθείσα διαδικασία προσλήψεως ήταν αυτή του άρθρου 29, παράγραφος 2, χωρίς διευκρίνιση των λόγων, έστω και συνοπτικών, της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του. Μια τέτοια απάντηση δεν μπορεί να ικανοποιήσει την υποχρέωση που επιβάλλει το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

72 Πάντως, σ' αυτό το στάδιο της συλλογιστικής και ενώ έχει διευκρινιστεί πιο πάνω ότι κανείς από τους λόγους της προσφυγής που βάλλουν κατά της αποφάσεως διορισμού του τελικώς επιλεγέντος υποψηφίου στην επίμαχη θέση δεν ήταν βάσιμος, πρέπει να υπομνηστούν αφενός η απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Μαΐου 1984, Ricciolo κατά Κοινοβουλίου (που προαναφέρθηκε), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι, « εφόσον το σύνολο των αιτιάσεων του προσφεύγοντος κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για την κενή θέση αποδείχθηκαν αβάσιμες, ο προσφεύγων δεν έχει κανένα έννομο συμφέρον από την ακύρωση του διορισμού άλλου υποψηφίου στη θέση αυτή, την οποία δεν μπορεί ο ίδιος εγκύρως να διεκδικήσει » και αφετέρου η απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 1988, Sergio κατά Επιτροπής (64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Συλλογή 1988, σ. 1399), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι « εξηγήσεις παρεχόμενες κατά τη διαδικασία μπορούν, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να καταστήσουν χωρίς αντικείμενο λόγο ακύρωσεως αντλούμενο από την ανεπαρκή αιτιολογία, ώστε να μη δικαιολογείται πλέον η ακύρωση της επίδικης απόφασης ».

- 73 Εν προκειμένω, απ' όλα τα προαναφερθέντα προκύπτει αφενός ότι ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανένα λόγο δυνάμενο να προκαλέσει την ακύρωση του διορισμού του τελικώς επιλεγέντος υποψηφίου για την επίμαχη θέση και αφετέρου ότι έλαβε γνώση, εν συνεχεία της διεξαγωγής αποδείξεων που διέταξε το Πρωτοδικείο, όλων των λόγων που οδήγησαν την ΑΔΑ στην απόρριψη της υποψηφιότητάς του πριν από την τελική επιλογή στην οποία αυτή προέβη.
- 74 Υπό τις συνθήκες αυτές, κατέστησαν άνευ αντικειμένου τα αιτήματα της προσφυγής που αποβλέπουν στην ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ, περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος, λόγω ελλείψεως αιτιολογίας δυνάμενης να καταστήσει άκυρη την απόφαση αυτή.
- 75 Από όλα τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι, στην υπόθεση T-161/89, τα αιτήματα για την ακύρωση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1989 περί διορισμού, στη θέση του διευθυντή της διεύθυνσεως « Βιβλιοθήκη, Έρευνα και Τεκμηρίωση », πρέπει να απορριφθούν και ότι τα αιτήματα για την ακύρωση της αποφάσεως του Δικαστηρίου περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος κατέστησαν άνευ αντικειμένου.
- 76 Τέλος, πρέπει να αναφερθεί ότι το αίτημα του προσφεύγοντος, όπως το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει ότι ο προσφεύγων είναι επιτυχών στο πλαίσιο της διαδικασίας προσλήψεως CJ/180/88, είναι, εν πάση περιπτώσει, απαράδεκτο, εφόσον δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να απευθύνει διαταγές στα θεσμικά όργανα ή να τα υποκαθιστά.

B — Η υπόθεση T-160/89

- 77 Στην υπόθεση T-160/89, ο προσφεύγων ζητεί αφενός την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία η ΑΔΑ αρνήθηκε να του κοινοποιήσει την απόφαση διορισμού στην εν λόγω θέση διευθυντή και αφετέρου όπως το Πρωτοδικείο διατάξει να του κοινοποιηθεί η εν λόγω απόφαση.
- 78 Επιβάλλεται η διαπίστωση, όπως εξάλλου ο προσφεύγων το αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η διεξαγωγή αποδείξεων που διατάχθηκε από το Πρωτοδι-

κείο στις 20 Ιουνίου 1990 κατέστησε δυνατή σ' αυτόν την κοινοποίηση της αποφάσεως του επίμαχου διορισμού. Συνεπώς, τα αιτήματα στην υπόθεση Τ-160/89 κατέστησαν άνευ αντικειμένου.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 79 Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το Πρωτοδικείο μπορεί να καταδικάσει ακόμη και τον νικήσαντα διάδικο στην καταβολή προς τον αντίδικο των εξόδων μιας διαδικασίας που προκλήθηκαν από τη δική του συμπεριφορά.
- 80 Με την προαναφερθείσα απόφαση Picciolo, το Δικαστήριο έκρινε ότι: « Καίτοι ο προσφεύγων ηττήθη ολικώς, πρέπει, ωστόσο, να ληφθούν υπόψη για τον διακανονισμό των δικαστικών εξόδων οι προηγούμενες σκέψεις σχετικά με τη συνοπτική αιτιολογία της αποφάσεως της ΑΔΑ περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος. Πράγματι, μόνο μετά από τις απαντήσεις που έδωσε το Κοινοβούλιο στα ερωτήματα του Δικαστηρίου κατέστη δυνατό στον προσφεύγοντα να εκτιμήσει πλήρως το περιεχόμενο της αιτιολογίας. Υπό τις περιστάσεις, λοιπόν αυτές, μπορεί να συγχωρηθεί στον προσφεύγοντα ότι προσέφυγε στο Δικαστήριο για έλεγχο της νομιμότητας των εν λόγω αποφάσεων της ΑΔΑ ».
- 81 Στις παρούσες υποθέσεις, πρέπει να αναγνωριστεί ότι πρέπει να ισχύσει η ίδια συλλογιστική, λόγω των επανειλημμένων αποφάσεων του Δικαστηρίου περί μη γνωστοποίησης στον προσφεύγοντα καμίας αιτιολογίας όσον αφορά την απόρριψη της υποψηφιότητάς του. Πρέπει να θεωρηθεί ότι, λόγω αυτής της συμπεριφοράς του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων υποχρεώθηκε να προσφύγει ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 82 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εφαρμοστούν οι προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και να καταδικαστεί το Δικαστήριο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Στην υπόθεση T-161/89, απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Στην υπόθεση T-160/89, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί των αιτημάτων της προσφυγής.
- 3) Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων του προσφεύγοντος.

Briët

Barrington

Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1990.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

C. P. Briët